

M. Rafaela Kastelik OCist Apátnő Apátnői Benedikálása

Regina Mundi, Érd, 2022. május 8.

Húsvét IV. vasárnapja (C Év)

Olvasmányok : ApCsel 13,14.43-52 ; Jel 7,9.14b-17 ; Jn 10,27-30

“Én és az Atya EGY vagyunk” (Jn 10,30)

Húsvét negyedik vasárnapjának, Jó Pásztor vasárnapjának ezeket a csodálatos olvasmányait átélmélkedve, azon gondolkodtam melyik igével kezdhethém Rafaela Apátnő, a Regina Mundi új apátnője bededikálása liturgiájának homíliáját. Rafaela Apátnő öröklő Gemma Apátnő igen hosszú és gyümölcsöző szolgálatát, akire továbbra is mindig hálás szívvel gondolunk.

Nem nagyon tudtam dönteni, mert ezek az olvasmányok mind tele vannak értékes igazgyönggyel. Például amikor Pál és Barnabás arra hívja az Antiochiában élő Zsidókat, hogy “tartsanak ki Isten kegyelmében” (ApCsel 13,43). Vagy, amikor azt olvassuk, hogy a tanítványok, még az üldöztetés között is “telve voltak örömmel és Szentlélekkel” (ApCsel 13,52). Nem beszélve a Jelenések könyvének csodálatos részletéről, ahol a választottakat látjuk, amint “ott állnak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhában” (Jel 7,9), éppen úgy, mint mi, ciszterciek, akiket “fehér szerzeteseknek” is neveznek, próbáljuk élni a liturgiáinkat és az egész monasztikus életünket. És ennek az olvasmánynak a következő része ismét az Égi életről szól, amelyre mi ciszterci szerzetesek meg vagyunk hívva, hogy már itt a földön elkezdjük élni, amikor ott “állnak Isten trónja előtt és éjjel-nappal szolgálnak neki a templomban” (Jel 7,15). Az ezt követő szavak még jelentőségteljesebbek, egy új apátnő vezető és vigasztaló feladata szempontjából: “A Bárány, aki a királyi trónon ül, legelteti és az élő vizek forrásához tereli őket. Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet” (Jel 7,17).

Mindez szép, és mindezt érdemes átélmélkedni ahhoz, hogy megvilágosítanak és vezessenek hivatásunk jó megélésében, és különösképpen abban a felelősségben, amelyet az Egyház és a közösség kér tőlünk, hogy egymást segítsük az Úr Jézus követésében, aki az igazi Bárány és az örök élet igazi Pásztora.

De miután Isten igéjének mindezeket a gyöngyszemeit megcsodáltam, a vasárnapi Evangélium végén, amely János evangélium 10. fejezetéből van, megtaláltam az ígét, amitől minden egyéb függ, amely mindent megvilágít és amelyből kiindulva mindent megérthetünk és mindent szemlélhetünk. Amikor Jézus azt mondja: “Én és az Atya EGY vagyunk – *Ego et Pater unum sumus*” (Jn 10,30).

Mi a hatása ránk egy ilyen szónak? Mt érzünk, amikor ezt halljuk Jézus szájából? Először is *mély csend* születik bennünk. Mert ez a szó tele van titokkal, pontosabban *ez maga A Titok*, az egyetlen szent Misztérium, ami létezik. Mert semmi sem létezik csak ebből kiindulva és e felé a szentháromságos Egység felé irányulva, amely az Atya és a Fiú között van a Szentlélek közösségében. Minden ebben a Misztériumban létezik, és mindennek ebben a Misztériumban van a kezdete és a célja, vagyis a Szentháromságban.

Mindig ebben a forrásban kell a monasztikus életnek, csak úgy mint a keresztény életnek, fényt és bátorságot merítenie ahhoz, hogy bejárhass az utat, amely, Krisztus nyomában, visszavisz bennünket az Atyához, vagyis az utat, amely lehetővé teszi, hogy az életünk elérje azt a célt, amelyért Isten akarta, szerette, teremtette.

Mindenekelőtt ennek a szentháromságos forrásnak, az Atya és a Fiú közötti egységnek a szemlélést kéri tőlünk Szent Benedek, hogy álljunk meg csendben, ízlelgetve a végtelen Szeretet misztériumát. Jézus szemlélése és imádása, az Iránta való szeretetünk abszolút elsőbbsége, amit Benedek kér tőlünk (vö. RB 4,21 et 72,11), akkor igaz és mély, ha őt látva, látjuk az Atyát (vö. Jn 14,9), ha Jézust nézve, az ő szavát hallgatva, az ő jelenlétét imádván, a szívünk mindig megengedi, hogy bevigyen bennünket az Atyával való gyermeki kapcsolatba, aki jó és irgalmas, aki fiaivá és lányáivá tesz bennünket, és így egymás testvéreivé is az ő szeretetében.

Igen, a Jelenések könyve is pontosan ezt kéri, hogy így nézzük Jézust: "A Bárány, aki a királyi trónon ül, legelteti és az élő vizek forrásához tereli őket. Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet" (Jel 7,17). Krisztus az ő Atyával való egységének kapcsolatába visz be bennünket, amely számunkra és mindenki számára "a valódi és örök élet" forrása, amelyet, miként Szent Benedek mondja a Regula Prológusában, a monasztikus életben követnünk kell (RB Prol. 17). Ez a forrás az Atya keble, ahol a Fiú öröktől fogva pihen és közbenjár értünk, valódi testben föltámadva. Ez a forrás Isten végtelen irgalmasságának a szíve, aki letöröl minden könnyet és minden fájdalmat, amelyben a bűntől, a haláltól, a háborúktól és minden rossztól megsebzett emberiség szenved.

Egy apátnőnek, apátnak is és minden közösség elöljárójának is az atyaság és anyaság e forrásából kell merítenie, ami a pásztort életadóvá teszi. Nem csak a saját életének ajándékozójává, hanem annak az életnek az ajándékozójává, amelyet Isten akar mindnyájunknak adni. Jézus is úgy értelmezte a maga atyaságát, mint annak a továbbadását, amit ő az Atyától kapott a vele való gyermeki kapcsolatában. Jézus atyja volt a tanítványainak azáltal, hogy átadta nekik a szeretetet, amely Istennel az Atyával egyesítette őt. Ezért Jézus életet adott a tanítványainak, akkor is, amikor az ígét hirdette nekik vagy gyógyította gyöngeségeiket és fizikai vagy lelki sebeiket és leginkább akkor, amikor az éjszakában és a pusztában imádkozott, bensőséges közelségben az Atyához. Mindig az Atyával való egysége volt a forrása annak, amit mondott és cselekedett, és ez tette termékenyvé az ő atyaságát, csak úgy, mint a Vele, Jézussal való egység teszi termékenyvé majd tanítványai atyaságát, miként Pál és Barnabás segítették a közösségeket abban, hogy "kitartsanak Isten kegyelmében" (ApCsel 13,43), vagyis abban az ajándékban, hogy egyek lehetnek Istennel, miként Jézus egy az Atyával, a Szentlélek fuvallatában.

Ez teszi minden tanítvány életét örömtelivé és ragyogóvá a szeretetben, így a mi életünket is, a Rendünk elöljáróira bízott közösségek és az Egyház minden közössége életét. "A tanítványokat eltöltötte az öröm és a Szentlélek" (ApCsel 13,52). A Szentlélekben való öröm ugyan az az öröm, amelyet Jézus tapasztalt azáltal, hogy egy volt az Atyával, azáltal, hogy Vele lehetett, hogy szerethette Őt.

Az Atyával való kommúnió öröme mindig kísérte Jézust, még a Kereszten is. Ezt az örömet kell tovább sugározunk, nem annyira az által, hogy azzal foglalkozunk, hogyan sugározzuk tovább, hanem úgy, hogy engedjük, hogy betöltsön minket ez az öröm az Atyával való kapcsolatban, amelyet, megosztva velünk, Jézus adott nekünk. Egy keresztény közösség, és kiváltképpen egy monasztikus közösség az Úrral való egység örömének tapasztalatában kell egy legyen. Annak az örömnek a tapasztalatában, hogy egy lehet Jézussal és az Atyával a Szentlélek ajándékában.

Szent Benedek, és utána minden ciszterci atyánk és anyánk ezt kéri tőlünk és ezt adják át nekünk, hogy egymást segítve mindig ezen dolgozunk magunkban, különösképpen az imádság, a csend és az odafigyelő hallgatás idejében és pillanataiban, amelyekben gazdag a monasztikus élet. Így születik a valódi testvériség közöttünk, mind a monostoron belül, mind a monostorok között.

A valódi testvériség csak úgy lehetséges, ha a szeretet végtelen forrásából merítünk, amely a Szentháromság. Ez egy ajándékba kapott testvériség, egy kegyelem amelyet a szeretet ajándékában kapunk meg, és amellyel a Szentlélek szeretné betölteni a szívünket, hogy mint egy láng továbbadójék szívről - szívre, személyről - személyre, míg be nem tölti a világot, még ott is, ahol a szívek, a személyek, a közösségek, az egyházak és a népek megosztottak és konfliktusban állnak egymással. Ez a küldetés ma még sürgetőbb, mint máskor, és a monostorainknak mindennél jobban ennek a feladatnak kell szentelniük magukat.

Az Egyház, minden egyes közösségében, a Szentháromságból ered, az Atya és a Fiú egységéből a Szentlélekben, és a Szentháromságba tér vissza. De Isten azért akarta az Egyházat és azért akart minden egyes közösséget, hogy az egész emberiség visszatérjen az Atyához, Jézus Krisztust követve, aki miként szent Benedek mondja, ha mindennél jobban szeretik őt, elvezet bennünket együtt az örök életre (vö. RB 72,11-12), tehát oda, ahol ő és az Atya Egyek az örök Szeretet Tüzében.

Kedves Rafaela Anya, az apátnői szolgálat, amelyhez most az áldást fogadja, a szeretet azon nagy misztériumának a része, amely a Szentháromságból ered és amely oda tér vissza, követve a meghalt és feltámadt Krisztust, a Bárány Jó Pásztort, aki az ő irgalmasságában visszaviszi az Atyához az egész emberiséget!

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát